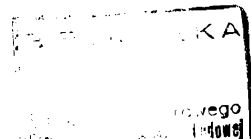

28 listopada 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

3256 1/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 2454.

Kl. 87 a 2.

Jan Skrzypiński
(Warszawa, Polska).

Imadło z pokrętną ruchomą szczęką.

Zgłoszono 31 października 1924 r.

Udzielono 10 lipca 1925 r.

Stosowane obecnie przy masowej obróbce mechanicznej imadła równoległe posiadają tę niedogodność, że zaciśnięte w nich przedmioty o bokach niezupełnie równoległych trzymane są tylko jedną krawędzią, wskutek czego ujęty przedmiot (szczególnie cienki) pod parciem obrabiającego narzędzia (noża, freza i t. d.) wyskakuje z imadła. Jeśli zaś imadło równoległe zaopatrzone jest w szczęki dodatkowe, obracające się na trzpieniach, to posiada ono inną wadę: wskutek znacznej odległości szczęk dodatkowych od śruby zaciskającej oraz gry trzpieni i prowadnic, imadło zaciśka słabo, z powodu drgań jego części.

Opisane poniżej imadło z pokrętną ruchomą szczęką, jako zbudowane na innych podstawach, nie posiada wskazanych wyżej wad i zaciska pewnie obrabiany przedmiot.

Istota wynalazku jest następująca:

Do płyty *A*, wskazanej na fig. 1, 2, przytwierdzony jest kadłub *B* z nieruchomymi szczękami, na którym są osadzone szczęki ruchome *CC*, opierające się na kulkach *DD*, spoczywających we wgłębieniach *EE*, utworzonych w kadłubie *B* i w każdej ze szczęk *CC*. W górnej części kadłuba *B* znajduje się prostokątny otwór *F*, przez który przechodzi śruba zaciskająca *G*, posiadająca kulisty łeb *H*, następnie prostokątny (w przekroju) rdzeń *J*, przylegający dwoma bokami szczelnie do ścianek otworu *F* (bokami równoległymi do płaszczyzny fig. 1), walcową część *K*, z nałożoną na nią kulistą podkładką *L*, oraz nacięty na końcu gwint *M*, na który nakręca się zapomocą rączki *N* nakrętkę *O*. Wskazany kulisty łeb *H* i podkładka *L* spoczywają w odpowiednich

gniazdach *PP*. Górna część kadłuba *B* zaopatrzona jest we wstawki *RR*, na których opierają się zaciskane przedmioty *SS*. W dolnych częściach szczęk *CC* umocowane są trzpienie *TT*, które podtrzymują sprężyny *WW*, odciągające wskazane szczęki zpowrotem.

Działanie imadła jest następujące:

Przy zakręcaniu nakrętki *O*, szczęki ruchome *CC* obracają się na kulkach *DD* i zaciskają przedmioty *SS*, ułożone na wstawkach *RR*, zaś powierzchnie kuliste *H* i *L* oraz kulki *D* i *D* pozwalają szczękom pokręcić się w płaszczyźnie poziomej tak, że każda z nich, obracając się koło osi *XY*, zaciśnie krawędzie obrabianych przedmiotów *SS* również i w tym razie, jeżeli boki tych ostatnich są cokolwiek nierównoległe.

Przy odkręcaniu nakrętki *O*, parcie sprężyn *WW* spowoduje rozwarcie szczęk *CC*. Wydłużając kadłub *B* (w kierunku pionowym do płaszczyzny fig. 1), można umocowywać na nim sposobem wyżej podanym kilka szczęk, tworząc imadło wieloszczękowe.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Imadło z pokrętną ruchomą szczęką (lub szczękami), znamienne tem, że szczęka ta (lub szczęki) osadzona jest w dolnej części kadłuba na kulce (*D*) oraz posiada w górnej swej części otwór z kulistem zewnątrznem gniazdem (*P*), w które zakłada się również kulistą część (*H, L*) śruby zaciskającej z czworograniastym rdzeniem (*S*), osadzonym w czworokątnym otworze kadłuba tak, że krawędzie rdzenia przylegają do boków otworu, oraz z zewnątrzną wystającą częścią dla założenia rękojeści (*N*), zapomocą której obraca się ruchomą szczękę na kulce (*D*), przyczem szczęka ta pokręca się również w płaszczyźnie poziomej i zaciska krawędzie obrabianego przedmiotu także i w tym razie, jeżeli są one zupełnie równoległe.

2. Imadło według zastrz. 1, znamienne tem, że na dolny koniec ruchomej szczęki działa sprężyna tak, że przy odkręcaniu rękojeści szczęki imadła rozwierają się.

J. Skrzypiński.

